

Imaórák

38.

Messze nézzen, aki élni akar...

2023. október

Gondviselő Istenünk! Eléd hoztuk jövőnk reménységét, hogy mint egykor Jézus a gyermekeket megáldotta, tartsd oltalmazó kezedet ifjúságunk fölé. Áldd meg gyermekeinket, hogy személyes élmény vezesse őket Hozzád, hogy életkorukból következően kedvvel és nagy összeszedettséggel szívják magukba mindazokat az értékeket, melyek üdvösségre segítik őket...

Ajánlás:

Oktatási intézményeinkben új tanév kezdődött. A korosztálynak megfelelő tananyag megtanítása, elsajátítása mellett igen fontos a nevelés is. Mindez nemcsak a pedagógusok feladata. A szülők pozitív hozzáállása is szükséges. E két felnőtt fórum együttesen megfelelő alap a gyerekek testi, szellemi fejlődéséhez, de nélkülük, elfogadó mentalitásuk nélkül nem lesz komolyabb haladás. A legfőbb értékeinket, köztük az egyik legfontosabbat, a hitünket is csak e hármas egység megvalósítása révén tudjuk hatásosan bemutatni, átadni.

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

A nyári kikapcsolódás után szeptemberben minden családot érintő „bekapcsolódás” következik. Mindenkinek nehéz a visszaállás a tanév közbeni menetrendhez.

Oktatási intézményeinkben indul az újabb „félidő”, új körülményekkel, változásokkal, új feladatokkal, kihívásokkal – minden érintett számára. A közös cél: gyermekeink, unokáink testi/lelki/szellemi előrehaladása. Ebben mindenkinek a pozitív hozzáállása szükséges. Azonban, ez nem mindig így valósul meg...

Nálunk – hál’ Istennek – még van normalitásra törekvés a sokféle nyugati torzulással szemben. Amott a szülők jogát is kétségbe vonják gyermekeik nevelésével kapcsolatban. Mi itt még nem tartunk! De – sajnos – előfordul, hogy a szülők, gyermekeik félreértelmezett „jogait” féltve, ellenségesen viselkednek a tanárokkal szemben. Persze, a nevelők is „emberből vannak”, itt sem zárható ki a tévedés, helytelen megítélés, hozzáállás...

És ne felejtjük ki az érintetteket, a gyerekeket!

Ha összefogás, konstruktív hozzáállás tapasztalható a felnőttek világából, akkor a gyerekek szárnyalni fognak! A példa a leghatásosabb nevelési mód, eszköz – jó és rossz irányban is! Adja az Úr, hogy iskoláinkban megvalósuljon mindenki részéről ez a jövőbe látó „érdekszövetség”: a nevelők munkáját támogassák a szülők a jövőnk – ifjúságunk – nevelése terén!

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben.

2023. október

Szeptemberi imaóránkra – az idén utoljára – a plébánia udvarán gyűltünk össze. A kellemes nyári estén a Testvéreket László atya köszöntötte, majd pár gondolattal bevezette imádságos együttlétünket:

Kedves Testvérek!

Hamar véget ért a nyár. A szeptember mindig azt jelenti, hogy új tanév kezdődik az iskolákban, így egyházközségünk iskoláiban is. Ilyenkor nagy szükségünk van az imádságra, hiszen az új tanév új lehetőségeket is hordoz magában. De sokszor megpróbáltatás elé is állítja nem csak a gyerekeket, hanem a pedagógusokat és az egyéb munkatársakat is. Kérjük tehát a mai imaórákon – különösen is – azoknak a közbenjárását a mennyországban, akik itt a földön annak idején a gyerekekkel foglalkoztak. Kérjük, segítsék ezt az új tanévet, hogy a Szentlélek tudjon működni a diákokban, pedagógusokban egyaránt!

Elkezdődött az új tanév, mindenkinek új feladatokkal, új kihívásokkal. Az általános feladathalmazon túl adódott még egy kihívás nálunk. A plébániákhoz tartozó két általános iskola összevonásra került, ezeket kell összefogni, egységbe formálni. Az ilyen helyzetek mindig hordoznak súrlódásokat, feszültségeket is. Mai imaórákon ezek elsimulásáért is imádkozunk.

A tanévet *Veni Sancte*-vel kezdtük. Kérjük most is a Szentlélek segítségét, hétszeres ajándékát, hogy mindenki a saját helyén becsülettel helyt tudjon állni, és a közös jövőért tegye a dolgát jó szándékkal, a legjobb tudása szerint.

Mai imaóránk mottója Sík Sándor egyik verssora: *Messze nézzen, aki élni akar*. Nagyon fontos, hogy távlatokban gondolkodjunk, túllátva a pillanatnyi érdekeken.

Az iskolákban nemcsak a tananyag átadása a feladat. A gyerekek testi-lelki fejlődéséért is dolgozni, szolgálni kell. Ez azonban nem kizárólag a tanítók, hitoktatók, lelkipásztorok feladata. A szülők segítsége, aktív közreműködése nélkül ez nem lehet eredményes.

A bazilika fiatal káplánjának egyik homíliájában kifejtett gondolatával nagyon is egyet lehet érteni, miszerint: a fiataloknak ne mondják meg állandóan a frankót, azaz az idősebbek ne csak magyarázgassanak nekik folyton, hanem mutassák is meg azt hozzáállásukkal, így eldönthető lesz számukra, érdemes-e követni a felnőtt mintát. Így van ez családjainkban, iskoláinkban is. Hiába győzködjük a gyerekeket, ha a személyes példánk nem hitelesíti életünket.

Most nézzünk szét kicsit, mit és hogyan kellene gyerekeinknek megmutatnunk, eléjük élnünk jó példával, követhetően. És figyelniük kell rájuk: reakcióikra, észrevételeikre, véleményükre is.

Messze nézzen, aki élni akar – tehát a távlati célok eléréséhez szükséges a szülők-nevelők összefogása. Különösen fontos ez az egység, amikor Istenhez szeretnénk közelebb vinni gyermekeinket. A templomba nem küldeni kell a gyerekeket, hanem velük együtt menni. A felnőtt világ felelőssége e téren megkerülhetetlen. Hitünket átadni nem tudjuk, csak vonzóan, követésre érdemesként megmutatni.

A keresztények végső célja az üdvözülés. Ezt akarjuk a gyerekeinknek is, hogy nyiladozó értelemmel, saját meggyőződésből fakadó, erősödő hittel ezen az úton haladjanak.

Istenünk! Ahogyan a gyermekek nőnek, úgy tágul látókörük, úgy tárul fel előttük egyre több és több szép világod titkaiból. Ne engedd, hogy a Te életed és üzeneted örökre titok maradjon előttük.

Segítsd őket, hogy a jó szülők és a lelki atyák vezetésével megismerjék, és egyre jobban megszeressék Jézust, aki az Út, az Igazság és az Élet. Segítsd a fiatalokat és a szüleiket, hogy elfogadják a mindannyiunkért életét áldozó Krisztus üzenetét: „*Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de lelke kárt szenved*”. Add, hogy az örök életért készek legyenek mindenről lemondani, de Téged és hitüket ne adják fel soha senkinek és semmiért.

Segítsd egyházközségünk minden fiatalját, hogy amint előre haladnak a világi tudományokban, úgy haladjanak előre a vallási ismeretekben is, egyre érettebb és felnőttébb értelemmel keressék és hallgassák meg üzeneteidet, és – mindenkor keresve a földi boldogságot is – közeledjenek Feléd, az örök boldogságra vezető úton. Krisztus, a mi Urunk által. Amen.

Közösen imádkozva is kérjük ehhez az égiek segítségét:

Urunk, Jézus Krisztus! A te örömhíred nem csupán helyes emberi magatartást sugalló bölcsesség, hanem az üdvösségre vezető igazság. Ezt az igazságot szeretnénk mind jobban megismerni, s erre akarjuk nevelni a következő generációkat.

Elfogadjuk örömhíredet, amelyet az Egyház közvetít számunkra és ahhoz igazítjuk életünket. Segíts, hogy hűségesek legyünk hozzád és örömhíredhez! Adj bizalmat a gyermekeink szívébe, amikor igazságodat jó szándékkal hirdetjük nekik!

Segíts, hogy hitelesen tegyünk rólad tanúságot a világban és szeretetedet sugározzuk mindenki felé! Te légy bennünk a fény, hogy világosság legyünk az emberek számára! Ámen.

A nevelők elismerése, megbecsülése sokszor nem áll arányban ennek a szolgálatnak, hivatásnak a jelentőségével, fontosságával. Sem társadalmi szinten, sem az egyének részéről. Úgy gondolom, mindnyájan tudnánk jó néhány egykori tanítónkat, tanárunkat megemlíteni, akik sokat jelentettek számunkra.

Füle Lajos: Pedagógus

Én nem tudom, milyen erő kell hozzá, de több kell az enyémnél.
Olykor el-eltűnődöm én is,
mit is jelent húsz-harminc szempár
fénylő tükörtermében élni,
hol éle van minden igének,
árnyéka van minden hibának,
hol húsz-harminc sötétkamrában
hívják elő folyton a percek
éles, kemény, hiteles képét.

Könnyű nekünk beszélni ezt-azt,
nagy szavakkal egymást dobálni,
de ő, kinek minden szavával
megannyi kis magnetofon zeng
tele otthont, utcát, jövőt, ő
felelőség nehéz vasával
vértelve jár, s - bár tán nem érzi -
hétköznapi nagy hőse köztünk,
szebb holnapok jobb emberéért
titkon vívott nehéz csatáknak
ismeretlen, hős katonája!

Mikor fogunk szobrot emelni,
s fogunk-e hát neked, magunkban,
„LÉLEK SZOBRÁSA”...

Igen, egy jó pedagógus valóban a lélek szobrása. Különösen is, ha a következő ima szerint viszonyul a diákjaihoz:

Ismeretlen szerző: Egy tanár imája

Segíts, Uram, hogy meg tudjam érteni diákjaimat.
Add, hogy végighallgassam őket türelmesen,
és kérdéseikre szeretettel válaszoljak.
Ne engedd, hogy szavukba vágjak,
vagy letorkoljam őket minden ok nélkül.
Add, hogy mindig tapintatos és udvarias legyek velük szemben,
minthogy én is elvárom ezt tőlük magammal szemben.
Adj erőt, hogy soha se takargassam előttük hibáimat feleslegesen,
és, hogy tudjak tőlük bocsánatot kérni,
ha valamit rosszul tettem vagy megbántottam őket.
Ne engedd, hogy tetteimmel valaha is sebeket ejtsek érzelmi világukban.
Ne engedd, hogy nevessek hibáikon.
Nem akarok úgy büntetni,
hogy megszégyenítem vagy nevetségessé teszem őket a többiek előtt.
Mindenekelőtt azt kérem, Uram,
hogy soha ne töltssem ki rajtuk mérgemet
pusztán csak azért, hogy önzésemnek eleget tegyek.
Tégy engem napról napra alázatosabbá,
és segíts, hogy hagyjak fel diákjaim szüntelen szidásával és fejmosásával.
Vezess, hogy minden órán szavaimmal és tetteimmel is
erősítsem bennük azt a meggyőződést,
hogy a becsületesség a boldogság alapja.
Tégy elnézővé diákjaim apró hibáival szemben,
és segíts, hogy észrevegyem a legkisebb jót is bennük.
Adj ajkamra megfelelő szavakat, ha valamelyik dicséretet érdemel.
Ne engedd azt várnom tőlük, hogy felnőtt módjára érveljenek,
és, hogy olyan ítélőképességük legyen,
amelyet csak az élet hosszú tapasztalata adhat.
Add, hogy minden kérésüknek engedjek,
ha azok ésszerűek és erkölcsileg megengedhetők,
és adj kellő határozottságot, hogy tudjak nemet mondani,
ha valami – megítélésem szerint – ártalmukra lenne.

Ne engeddd, Uram, hogy elvegyem tőlük annak lehetőségét,
hogy önállóan gondolkodjanak,
hogy ők hozzák meg saját döntéseiket,
és ők gondoskodjanak magukról.
Add, hogy ne legyek személyválogató,
hanem igazságos és szeretetteljes legyek mindegyükkel,
s így tiszteletük őszinte lehessen irántam.
Tégy méltóvá, Uram, hogy diákjaim szerethessenek,
és általam közelebb kerüljenek Hozzád. Ámen.

Az egyházi iskolákban elvárás is, hogy a gyerekeket a tanítók, tanárok közelebb vigyék Istenhez. Meggyőződésem, hogy bármelyik tantárgyat lehet úgy tanítani, hogy benne az Isten is megjelenik. Persze ebbe a nevelő személyisége, személyes hite is bejátszik.

A keresztyén nevelés elsődleges helyszíne a család. Gyökössy Endre református lelkész tanácsait érdemes megfontolnunk.

Gyökössy Endre: Szülői lelkivezetés a Szeretethimnusz alapján

A szeretet türelmes, jóságos, mert:

beleérező, akaratfejlesztő, rendnevelő;

A szeretet nem irigykedik, mert:

vállalja a gyermeket terheivel,
a több gyermeket gondjaival,
sokféle problémával együtt;

A szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel, mert:

a gyermekek kérdéseire élményszerű választ ad,
félelmeit feloldja,
a produkáltatástól és csodagyerekségtől megóvja,
még tanulni is kész érte;

A szeretet nem viselkedik bántóan, mert:

a gyermeknek tett ígéreteit betartja,
a dackorszaka alatt vele és beleérez,
a gólyameséktől megvédi,
idejében és megfelelően felvilágosítja és nem rémisztgeti;

A szeretet nem keresi a maga hasznát, mert:

áldozatos, ha kell, önfeláldozó,
csendet tud biztosítani a gyermek számára,
a gyermek tulajdonát tiszteletben tartja,
adni, ajándékozni is megtanítja;

- A szeretet nem háborodik fel, mert:
sohasem ütlegel,
szülői összhangban büntet és jutalmaz,
zsilipelve dicsér és fedd;
- A szeretet nem rója fel a rosszat, mert:
nemcsak megbocsát, el is felejt,
betartja a jézusi sorrendet,
pofonokat nem utalványoz,
a gyermek tetteinek indító okaira figyel;
- A szeretet nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal, mert:
a szülő és a gyermek közt jó kapcsolatot teremt,
nem kendőzi az ügyeskedést – ügyességnek,
a gyermek igazát is elismeri;
- A szeretet mindent eltűr, mindent remél, mert:
roskadozva sem roskad össze,
sohasem zsugorít,
növelve – nevel;
- A szeretet soha el nem múlik, mert:
az Isten a szeretet (Agapé),
azért nem múlhat el,
Benne és belőle élünk.

Isten a szeretet – ezt Jézusban közölte is velünk. Jézus nélkül, az Ő elfogadása nélkül ezt a szeretetet egymás közt nem tudjuk gyakorolni, Mert a világnak Krisztus kell – valljuk ezt meg közös énekünkkel:

**||: *A világnak Krisztus kell, a világnak Krisztus kell,
a világnak kellesz te is, mert te Krisztushoz tartozol. :||***
||: *Emlékezz, emlékezz, te Krisztushoz tartozol! :||*

Keresztény értékrendünket, hitünket a családban alapozzuk meg, amit az iskola, a nevelők – ide értem a hitoktatókat, lelkipásztorokat is – tovább erősíthetnek. A család és az iskola együtt tud jól működni.

Imádkozni a családban tanulunk meg. Az alapozás tehát itt történik, amire aztán az életünket építhetjük.

Fekete István: Az ima

Az ima nálam nagyon régen kezdődött. Szinte emlékeim legelején. Ülök az ágyban, és egy pár száraz, öreg kéz összefogja az enyéimet.

– Mondd, kisfiam...

És én mondtam utána az imát. Az ágy puhasága simogatott, az est zsongított, az álom a szemem körül járt, és én mondtam az imát, és gyöngye gyermeki képzelettel felemeltem lelkem az Istenhez.

Később – a diákévek kamaszos rohanásában – az ima a templomot jelentette, ahol elcsitulnak a zűrzavaros vágyak, lassúra vált a lépés, tompán koppantak a szentelt kövek, és az oltár előtt lobogó örökmécs mindig megmelegített, ha kinyújtottam feléje didergő kezemet. Ekkor már nem könyvből imádkoztam, és nem is a régi kis imádságokat mondtam. A kivilágosodó értelem szavakat keresett, melyek újak, szépek voltak, és csak az én örömet, bánatomat, kérésemet vitték az Örökkévaló elé.

Aztán jött az előbbi világégés, és mindig mélyen megrendített az imára zendült kürtök rivalgása s a térdre hullt, harctérre induló századok halálos csendje, ahol szinte érezni lehetett az elhagyott otthonok felé szálló gondolatokat, aggodást, szeretetet, igazi imát, ami hangtalanul szárnyalt a halál felé induló férfiak lelkéből.

Ó, milyen kicsik és mégis mennyire férfiak voltak ezek a katonák, akik káromkodva ébredtek, káromkodva feküdtek, és csak itt döbrentek rá, hogy az igazi kiállás hitben, vérben, fájdalomban, betegségben – és imádságban, akár ezrek előtt a nyílt terek porában: az egyetlen és valódi férfiaság.

Aztán jött a zuhanás Trianon halálos völgyébe. Jött a megalázás, a szégyen, az elesettség, szegénység, járvány, és jöttek az imák. Az egész nemzet megtanult imádkozni, és nem szégyellték már a férfiak sem – egy-egy „szóra” – befordulni a templomba. Ezek a férfiak többnyire megjárták a harctereket, és megtanulták,

hogy egyetlen félelem örökös csak: nem halálfélelem, hanem az istenfélelem. És ahogy az imádság felé fordult a nemzet, úgy emelkedtünk ki a halálraítéltség posványából.

Amilyen csendesek lettünk, olyan hangos volt körülöttünk a győztesek páholya, és amilyen fennhéjázók voltak ők, olyan alázatosak lettünk mi, mert akkor éreztük már, hogy az alázatosságnál nincsen nagyobb a világon. És elhallgatott körülöttünk az erőszak süvöltése, mert halkán szólni kezdtek a kassai harangok, és meghallhatták az egész világon, amikor a dómban a magyarok Te Deum-ot imádkoztak. Nagy, szent pillanatokban mindig az ima volt velünk, mellettünk, értünk. Nagy örömeinkben, nagy sírásokban, csendben és viharokban: ima, ima.

És most mégis mind több helyen hallom, olvasom, hogy valaki imádja a lencsefőzeléket, imádja a karóráját, imádja a kirándulást és a táncot. Préda lett ez a szó, melyet magyar paraszttól sohasem hallott senki, és elkopott lassan, mint a kocsmaküszöb.

Mindenki „imád” mindent. A lovát, a szeretőjét, a nyakkendőjét... megszenteltelénítve egy szót, az emberi lélek néma himnuszát, a tisztaság, a kérés, a vigasz, a félelem, az istenkeresés egyetlen, utolsó felkiáltását, amikor már nincs semmi, de semmi segítség, mentsvár, csak az ima.

Ne imádj hát mindent, édes Magyarom, ne szórd lelked aranyát, nyelved szépségét a rombolás disznai elé, ne imádj semmit, csak az Istent, mert nem tudod, milyen idők jönnek, és nincs az a vihar, mely elpusztíthatna, ha veled van az imádság és veled van az Isten.

Mennyire aktuálisak ezek a több évtizeddel ezelőtt íródott sorok – amikor a fogalmak eredeti, igaz értékét is ellopják, lealacsonyítják. No, de figyeljünk a gyerekeinkre is: hogyan is látnak minket, mit is várnak tőlünk, a felnőtt világtól.

Kisgyerekek kérik szüleiktől...

1. Ne kényeztess el. Tudom jól, hogy nincs mindenre szükségem, amit kérek, csupán kiprobálom, hogy mit csikarhatok ki tőled.
2. Légy velem határozott. Ez azért fontos nekem, mert ezáltal érzem magam biztonságban.
3. Ne engedd, hogy rossz szokásokat vegyek fel. Te vagy az egyetlen, aki ezekre még idejekorán figyelmeztethet.

4. Ne viselkedj úgy velem, mintha fiatalabb lennék, mint amilyen valójában vagyok. Ezzel csak azt éred el, hogy ostoba módon „nagy”-ként próbálok viselkedni.
5. Ne javíts ki mások előtt. Sokkal többet érsz el, ha kettesben, csendesen megmagyarázod, hogy miben hibáztam.
6. Ne tégy úgy, mintha a hibáim bűnök lennének. A kettő összekeverése megzavarja bennem az értékek megtanulását.
7. Ne védj meg cselekedeteim következményeitől. Néha szükségem van arra, hogy - a fájdalmak árán - magam tapasztaljam meg a következményeket.
8. Ne vedd rossz néven, ha azt mondom: „nem szeretlek”. Legtöbbször nem te vagy az, akit nem szeretek, hanem azt a hatalmat, ami megakadályoz, hogy kedvem szerint cselekedjek.
9. Ne törődj sokat apró egészségi panaszaimmal. Néha csak azt szeretném elérni, hogy figyeljenek rám.
10. Ne korholj állandóan. Ha folyton zsörtölödsz, csak úgy tudok védekezni, hogy süketnek tettetem magam.
11. Ne felejtsd el, hogy nem tudom mindig pontosan kifejezni magam. Ezért tűnik úgy néha, mintha nem lennék „becsületes”.
12. Ne rázz le, ha kérdésekkel fordulok hozzád. Ha nem válaszolsz, egy idő után azt veszed majd észre, hogy abbahagyom a kérdezést, és máshol keresek választ a kérdéseimre.
13. Légy következetes. Ha nem vagy az, zavartnak érzem magam és nem tudok többé bízni benned.
14. Ne mondd nekem, hogy a félelmeim butaságok. Nagyon is valóságosak ezek a félelmek, és csak úgy tudsz segíteni nekem, ha megpróbálsz megérteni.
15. Sose tégy úgy, mintha tökéletes és tévedhetetlen lennél. Túlságosan nagy lesz a csalódásom, amikor rájövök, hogy egyik sem vagy.
16. Ne gondold, hogy elveszítéd a tekintélyed, ha bocsánatot kérsz tőlem. Becsületes bocsánatkérés meleg érzéseket ébreszt bennem irántad.
17. Ne felejtsd el, hogy szeretek kísérletezni. Kérlek, nyugodj bele a próbálkozásaimba, nem tudok meglenni ezek nélkül.
18. Ne felejtsd el, hogy milyen gyorsan felnövök. Biztos nehéz neked velem lépést tartani, de kérlek, legalább próbáld meg.
19. Ne felejtsd el, hogy nem tudok létezni szeretet és megértés nélkül, talán nem is kell ezt neked hangoztatnom. Vagy mégis?
20. Kérlek, tartsd magad jó kondícióban és légy egészséges. Szükségem van rád.

Be kell vallanunk férfiasan, bizony gyermekeink ezen jogos elvárásainak nem mindig tudtunk megfelelni – legjobb szándékunk ellenére sem. Hát, ahol még a szándék is hiányzott... Imánkkal kérjük az Úr segítségét, hogy javítani tudjunk bizonyítványunkon:

Istenem, bocsásd meg gyermekkorom sértéseit, felnőttkorom sok rettenetes bűnét, mindazt, amit a mai napig elkövettem a jelen pillanatig. Segíts, Istenem, ítélj bennem halálra a régi gonosz, langyos, hűtlen, gyöngye, határozatlan, elbágyadt embert, és „teremts bennem új szívet”! Neked szentelem életem második felének minden pillanatát. Add, hogy jövőm teljes ellentétben legyen múltammal, hogy jövőm fizessen a múltért, hogy mindig a te akaratodat tegyem, hogy minden pillanatban megdicsőítselek a te akaratod mértéke szerint. Ámen.

Boldog Charles de Foucauld

Néha a gyerekek nevelik a felnőtteket – ahogy Gyökössy Bandi bácsi egyik tanácsában olvashatjuk: „nevelés közben – te is nevelődjél. Ha kell, gyermeked által. Mert mindig az a nevelő gyermek és szülő közül, aki közelebb van Krisztushoz. S nemegyszer a gyermek áll, ér közelebb Őhöz.”

Igen, ezért is megéri figyelni rájuk, őszintén beszélgetni velük.

Balog Miklós: Mai gyermek hálája

Mi csak a mesékből tudjuk, mi a szükség,
mert a valóságban sosem éhezünk meg.
Ruhánk, cipőnk mindig volt amennyi kellett,
sosem fagyoskodtunk hideg kályha mellett.

De jó, hogy ez így van! Legyen hála érte
korunknak, mely a jót ránk ily bőven mérte!
Mégis akkor lennénk igazán hálásak,
ha sosem éreznénk magunkat árváknak.

Szüleinktől csak ezt halljuk, mi gyermekek:
„Megint nem érünk rá játszani veletek,
mert pénzt kell keresnünk autóra, lakásra,
új bútorra, tengerparti utazásra,

no meg játékokra és meséskönyvekre!”
Elhisszük, hogy jó ez, szükség van minderre.
Mégis jobban tudnánk örülni mi annak,
amikor szüleink nekünk időt adnak.

Időt az övékből és türelmet hozzánk.
Jobb ez nekünk, mintha a pénzünket hozzák.
Akkor lennénk tehát igazán hálásak,
ha ilyen alapja lehetne hálánknak.

Jobban felfigyelnénk akkor az Istenre,
akinek Jézusban ránk is volt ideje.
Jobban hinnénk akkor, hogy nagy jövő vár ránk,
s mindezért akkor lesz igazi a hálánk!

A felnőttek, a szülők a gyerekeikre szánt időt, az un. minőségi időt megpróbálják úgymond kivásárolni. A tv és számítógép után a tablet és a mobiltelefon a legújabb villanypásztor, amire sokan a gyerekeik „felügyeletét”, nevelését bízják. És sok szétment, de még sok ép, normálisnak mondott családban is alig van jelen az apa. Egy Zorán dal következik.

***Hétfő volt, mikor született, én kivártam volna, de nem lehetett.
Tudod, a számla nagy, a munka se vár, s jött a hír, hogy a fiam már jár.
Aztán láttam, ahogy nevet és fut elé, hogy ő pont olyan lesz, mint én,
Majd ugyanolyan lesz, mint én.***

***Üres bölcsőt ringat a Hold fénye, s mindig ez a mese vége,
Apa, mikor jössz? Fiam, mennem kell, az élet csupa kötelesség,
De sokat leszünk együtt még!***

***Neked hoztam, nézd, egy kis ajándék, apa, pont ilyen lasztira vágyom rég.
Gyere, taníts meg rá, hogyan dobjam el. Fiam, játszunk majd, de most
mennem kell.***

***Viszi lehajtott fejjel, egy könnycsepp se jön elő: úgy dobom majd, mint ő,
Mondja, olyan leszek pont, mint ő!***

***Üres bölcsőt ringat a Hold fénye, s mindig ez a mese vége,
Apa, mikor jössz? Fiam, mennem kell, az élet csupa kötelesség,
De sokat leszünk együtt még!***

*Komoly gimibe jár, soha nem tanul, mégis népszerű kölyök,
nekem ez sem új.*

*Apa büszke rád, de most beszélünk kell - csak mosolyog, aztán így felel:
Tudod, énnekem most, apa, csak a kocsi kulcs kell még,
és ha megengeded, elmennék...*

*Üres bölcsőt ringat a Hold fénye, s mindig ez a mese vége,
Fiam, mikor jössz? Apa, mennem kell, az élet csupa kötelesség,
De sokat leszünk együtt még!*

A-a-a-a-a-----A-a-a-a-a

*Tudom, jó sora van, messzi városban él, hosszú út, mire ideér...
A minap fel is hívtam, mikor láthatnám, ha néha felénk nézne, bizony nem
bánnám...*

*Apa, túl sok a dolgom, s a fiam is vár, ugye jól vagy, jó, hogy hívtál,
Nagyon jó, hogy felhívtál*

*Még valamit mondanék, de letette már, s csak rohan, pont, mint én,
A fiam, pont, mint én.*

*||: Üres bölcsőt ringat a Hold fénye, s mindig ez a mese vége.
Fiam, mikor jössz? Apa, mennem kell, az élet csupa kötelesség,
De sokat leszünk együtt még. :||*

Hogy mit adtunk és mit nem adtunk gyerekeinknek, – elkíséri őket egész életükben, – ahogy minket is elkísér gyerekkorunk.

A szülő-gyermek kapcsolat soha véget nem érő történet. Bármilyen történik is a felszínen, a szüleink bennünk vannak, belőlük vagyunk. Az anyánk és az apánk vagyunk. Lehet, hogy szeretetben és békében vagyunk velük, de az is lehet, hogy ádáz harcot vívunk velük, és folyamatos belső konfliktusban élünk. Esetleg dühösek vagyunk rájuk, úgy érezzük, hogy képtelenek látni és érteni bennünket, hogy elhanyagoltak minket, vagy, hogy valamiből nem kaptunk eleget. Pedig mindent megkaptunk.

Ez a „minden” azt jelenti, hogy élünk, itt vagyunk, és úgy ahogy, de elboldogulunk. Megkaptunk mindent, amit adni tudtak. Amit nem kaptunk meg, azt azért nem kaptuk meg, mert abból nekik sem volt, és nem adhatták. Ez a belátás a felnőtté válás ára. E nélkül dacos gyerekek maradunk, és életünk utolsó pillanatáig a szüleinknél reklamálunk, ahelyett, hogy élnénk azt az életet, amit kaptunk.

Ez azonban néha nagyon nehéz, mert a bennünk élő gyerek a lelkében mélyen kötődik a szüleikhez és a családjához, és mindent megtesz azért, hogy odatartozhasson. Szívesebben marad gyerek, mert így biztonságban van, és ártatlan maradhat. Vállalja, hogy inkább szenved a szülei helyett, hogy nekik jobb legyen, vállalja sokszor azt is, hogy feláldozza magát. Ahhoz, hogy továbbléphessünk, néha rá kell néznünk a bennünk élő gyermek érzéseire, a szüleink és saját magunk sorsára, és arra, hogy mit akar tőlünk az élet.

Szülő - gyermek kapcsolat (internet)

Néhány szempontot felvillantottunk itt a tanév elején arról, hogyan is szolgálhatjuk keresztény jövőnket, ifjúságunkat szülő-k-nevelők együtt, bevonva az érintetteket, gyermekeinket, unokáinkat is.

Adja az Úr, hogy ez mindenkiben egyre jobban tudatosodjon. Tegyük a dolgunkat kicsit előbbre tekintve, a Szentlélek bölcsességével, ki-ké a saját helyén, életállapotának megfelelően. Közös a felelősség, nem mutogathatunk mindig a másra: a korszellemre, a politikai elvárásokra, ilyen-olyan modernnek kikiáltott izmusokra, elfoglaltságunkra. Sajnos még a legjobb alapozás ellenére is félrecsúszhatnak életek, de egyéni felelősségünket fel kell vállalni. Jézus mondása jusson eszünkbe, különösen is, ha a nevelésben akadnak nehézségeink: „*aki megvall engem az emberek előtt, én is megvallom mennyei Atyám előtt...*”

Mécs László: Vád- és védőbeszéd

Én, Mécs, Isten szavának trombitája
S mint költő, élő lelkiismeret:
Szétkürtölöm most minden égi tájra,
Hogy vannak züllött ifjú emberek,
Kikből nem lesz se szent, se honfi hős!
S e fiúkért valaki felelős!

A kis királyfit rajongástul égve
nagy mesterek védték a bűn elől,
grófok, bárók s a pápa őszentsége
is érdeklődött hogyléte felől!
s ezekre nem vigyázott lelki csősz!
E fiúkért valaki felelős!

Pofozta őket mester, gazda, béres,
s rugdalta a kikent, kifent segéd:
sokszor volt lelkük s hátuk alja véres,
bőrük tetveknek vacsora s ebéd.
A csontjuk vitriolos s nem velős.
E fiúkért valaki felelős!

Csak ezt hallották mindég: "te gazember",
S ha többen voltak, akkor "csőcselék",
Irigy ebek a dús koncokkal szemben,
s a háborúban ágyútöltelék!
Üvölteni kell, bár közhely, ismerős:
E fiúkért valaki felelős!

Nem tudnak ők semmit a Bibliáról,
s hogy van Madách, Faust, lélek-asztagok!
S csak annyit tudnak az Isten fiáról,
hogy elítélt minden gazdagot!
Kinél szurony s arany van: az erős!
E fiúkért valaki felelős!

Rothasztó testi-lelki rossz koszbokból
nem hámozta ki senki kincsüket,
s zenghet a jóság száz angyal-torokból,
fülük az ég szavára már süket.
Szívük gennyes, szemük nézése bösz.
E fiúkért valaki felelős!

Ezeknek az lesz majd a messiásuk,
ki forradalmat, pénzt és nőt ígér,
a Múlt hulláján tánc lesz, kurjantásuk
világ-lángok között a Holdig ér.
Jön a Halál, a mindent elnyelős:
Ítélet lesz, s valaki felelős!

Befejezésül a hálás gyermekek lelkületével imádkozzunk, hogy egyházközségünkben, iskoláinkban ez a szellem terjedjen. Hogy a szülők, nevelők – összefogva, együttműködve – valóban méltóak lehessenek a fiatalok hálájára, megbecsülésére:

Mennyei Atyám, köszönöm neked, hogy szüleimen keresztül számtalan jótéteményben részesítettél. Fizess meg nekik a sok jóért, amit velem az első naptól kezdve tettek; és segíts, hogy hálás lehessenek irántuk. Áldd meg munkájukat és fáradozásukat, tartsd meg őket jó egészségben, vigasztald őket a megpróbáltatások idején. Engedd, hogy gazdagodjanak a jóban és őrizd meg őket minden rossztól. Áldd meg testvéreimet is és minden rokonomat. Ne engedd, hogy családunk egy tagja is elveszék örökre, hanem egyesíts mindannyiunkat újra örök atyai házádban. Ámen.

Nyugodalmas jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

Gondviselő Istenünk! Eléd hoztuk a jövőnk reménységét, hogy mint egykor Jézus a gyermekeket megáldotta, tartsd oltalmazó kezedet ifjúságunk fölé. Áldd meg gyermekeinket, hogy személyes élmény vezesse őket Hozzád, hogy életkorukból következően kedvvel és nagy összeszedettséggel szívják magukba mindazokat az értékeket, melyek üdvösségre segítik őket.

Áldd meg mindazokat, akik ezekért a legkisebbekért áldozzák életüket, idejüket és energiájukat, áldd meg a gondozónőket, óvónőket, valamennyi pedagógust, professzort. Áldd meg mindazon papokat és a mozgalmak vezetőit, akik szemében éppolyan kedvesek a gyermekek, mint Neked, Atyánk. Ámen.

Siklós József: Köszönöm

Köszönöm, jó Istenem,
mindennapi kenyered,
puha, fehér ágyamat,
édes-csendes álmomat.

Köszönöm az iskolát,
ismeretet és tudást,
köszönöm a pihenést,
a sok vidám nevetést.

Jó anyámat köszönöm,
minden csókja nagy öröm!
Áldd meg édesapám két
erős, szorgalmas kezét!

Köszönöm kis testvérem,
hadd élhessünk békében!
Köszönöm a kis család
kedves, meleg otthonát.

Köszönöm, hogy tudhatom:
Jó Atyám szeret nagyon,
S utunk végén, Istenem,
otthonunk lesz mennybe' fenn!

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia
Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László
képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda